

РЕШЕНИЕ

№ 36608

гр. София, 23.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 14.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6815** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба с вх. № 19639 от 05.06.2026 г. на Г. Л. Л., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2181642 от 28.04.2026 г., издадена от инспектор в 09 Районно полицейско управление към Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 6 месеца“.

Жалбоподателката оспорва заповедта като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Твърди, че административната преписка е непълна, тъй като не са снети нейни писмени обяснения и не е съставена отделна доказателствена записка. Позовава се и на разминаванията в часа и мястото на проверката, отразени в АУАН и в заповедта. Навежда довод, че в описа на изетите документи в АУАН са разменени номерата на свидетелството за управление и свидетелството за регистрация на автомобила. Според нея тази грешка е пренесена в оспорената заповед и пречатства установяването кой документ е отнет.

Основното възражение е, че нито жалбоподателката, нито собственикът на автомобила са били уведомени за служебното прекратяване на регистрацията му. Поддържа, че поради липсата на знание не е налице виновно извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, и се позовава на Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. дело № 3/2022 г. на ВКС и ВАС. Сочи

още, че застраховката „Гражданска отговорност“ е заплатена непосредствено след проверката и че до този момент за автомобила редовно са заплащани застрахователни премии.

В представените на 18.09.2026 г. писмени бележки жалбоподателката поддържа, че последващото сключване на застраховката, служебното възстановяване на регистрацията на 29.04.2026 г. и изминалият до приключване на устните състезания период следва да бъдат съобразени по чл. 142, ал. 2 и чл. 6, ал. 1, 2 и 5 АПК. Пзовава се на съдебна практика.

Прави искане заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна и не претендира за разноси.

Ответникът - инспектор в 09 Районно полицейско управление към Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. В писмени бележки поддържа, че заповедта е издадена от материално и териториално компетентен орган, в изискуемата форма и при изяснени факти. Сочи, че АУАН се ползва с доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, а от доказателствата се установява управление на автомобил със служебно прекратена регистрация, което обективно осъществява нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП и попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП. Излага доводи, че уведомяването и вината са относими към административнонаказателната отговорност, но не и към прилагането на ПАМ, и че в действащата към случая редакция на чл. 143, ал. 10 ЗДвП задължението на регистрационния орган да уведомява собственика е отпаднало.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и възражава за прекомерност на евентуално претендираното от жалбоподателката адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото и извърши служебна проверка на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено следното:

На 28.04.2026 г. около 1.40 ч. жалбоподателката е управлявала лек автомобил „П. 301“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. В. Г. по [улица]в [населено място], в посока от [улица]към [улица]. В района на № 36А автомобилът е спрял за полицейска проверка. При извършената справка служителите са установили, че регистрацията му е служебно прекратена на 24.03.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП и към момента на проверката не е възстановена. За установеното е съставен АУАН серия GA № 4733944 от 28.04.2026 г. като нарушението е квалифицирано по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

На същата дата инспектор в 09 Районно полицейско управление към Столична дирекция на вътрешните работи е издадал Заповед № GPAM-2181642, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 6 месеца“.

На 30.04.2026 г. жалбоподателката подала възражение по чл. 44, ал. 1 ЗАНН срещу АУАН, в което изложила доводи за липса на уведомяване и вина, разменени номера на изетите документи и непълнота на преписката. Искането ѝ в това възражение е за прекратяване на административнонаказателното производство. Същите обстоятелства са въведени и като основания за отмяна на процесната ПАМ.

От представената по делото застрахователна полица се установява, че за автомобила е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на покритие от 19:42 часа на 29.04.2026 г. до 23:59 часа на 28.04.2027 г. В справката за историята на регистрацията на 29.04.2026 г. е отразено служебно възстановяване.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Заповедта е връчена на 28.04.2026 г., а жалбата е подадена

чрез административния орган на 08.05.2026 г., поради което срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спазен. Оспорващата е адресат на приложената мярка и има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по закона съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил СДВР като служба за контрол по ЗДвП, а със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи в секторите „Охранителна полиция“ на районните управления при СДВР да издават заповеди за прилагане на мерките по чл. 171, т. 1 ЗДвП.

От удостоверение рег. № 513р-89264/12.08.2026 г. се установява, че издателят на акта - Х. Д. Н. е назначен със Заповед № 513з-1454/10.02.2026 г. на длъжност полицейски инспектор V степен в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ при 09 РУ – СДВР и заема длъжността без прекъсване. Нарушението е установено на територията на [населено място]. Следователно заповедта е издадена от материално, териториално и персонално компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.

Оспореният акт е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК и специалното изискване за мотивираност по чл. 172, ал. 1 ЗДвП. Индивидуализирани са органът и адресатът, описани са времето, мястото, автомобилът, регистрационният му статус и основанието за прекратяването, посочени са нарушената и санкционната норма, правното основание, видът и максималният срок на мярката. Фактическите и правните основания позволяват на адресата да разбере волеизявлението и на съда да извърши пълен контрол за законосъобразност.

Неоснователно е възражението за неправилно посочен номер на отнетото СУМПС. В идентификационната част на АУАН е вписано, че свидетелството за управление на жалбоподателката е №[ЕИК]. Същият номер е посочен и в картоната на водача, както и в оспорената заповед. Номер №[ЕИК] е на свидетелството за регистрация на автомобила. Единствено в описа на иззетите документи в АУАН наименованията на двата документа са разменени, като срещу „СУМПС“ е вписан №[ЕИК], а срещу „СРМПС“ – №[ЕИК]. Това е техническа грешка в описа на АУАН, която не е възпроизведена в заповедта. От съдържанието на всички доказателства еднозначно се установява, че приложената мярка е по отношение на свидетелството за управление №[ЕИК].

Различията в часа и номера на адреса също не създават съмнение относно фактическото основание на заповедта. Разминаванията не засягат съществените индивидуализиращи белези и не са ограничили защитата на жалбоподателката.

При издаването на акта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Фактите са установени чрез непосредствена полицейска проверка и справки в информационните масиви на МВР и са отразени в АУАН и докладна записка. АУАН е съставен и предявен в присъствието на жалбоподателката, която е могла да изложи възражения при подписването му и в срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН и е упражнила тази възможност. Липсата на отделно писмено сведение от водача или на документ, наименован „доказателствена записка“, не представлява нарушение. Законът не предписва такива доказателствени средства като условие за издаването на заповедта, а събраните данни са достатъчни за изясняване на относимите факти по чл. 35 и чл. 36 АПК.

Материалноправните предпоставки за прилагане на мярката също са налице. Съгласно чл. 140, ал. 1 ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на

определените за това места. По силата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП регистрацията се прекратява служебно при получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането.

Съгласно чл. 175, ал. 3 ЗДвП с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от шест месеца и глоба 500 лв. се наказва водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. За това нарушение чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП, в редакцията, действаща от 07.09.2025 г., предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на водача до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца.

Фактическият състав на мярката изисква лицето да е водач, при управление на моторно превозно средство да е осъществило обективните признаци на нарушение, за което законът предвижда лишаване от право да се управлява МПС, и това нарушение да е сред изрично посочените в подбуква гг). По делото е доказано, че на 28.04.2026 г. жалбоподателката е управлявала автомобила по път, отворен за обществено ползване, когато регистрацията му е била служебно прекратена и невъзстановена. Така обективно е нарушено изискването на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, за което чл. 175, ал. 3 ЗДвП предвижда и лишаване от право на управление.

АУАН се ползва с доказателствената сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП до доказване на противното. Констатациите му за управлението и за регистрационния статус се потвърждават от докладната записка, справката за историята на регистрацията и останалите материали по преписката. Жалбоподателката не оспорва, че е управлявала автомобила, нито доказва, че регистрацията е била действаща към проверката. Поради това фактическото основание на мярката е установено по изискуемия от чл. 170, ал. 1 АПК начин.

Възраженията за липса на уведомяване на собственика и за незнание на водача не променят този извод. ПАМ по чл. 171 ЗДвП не е административно наказание. Тя има превантивен и преустановителен характер по смисъла на чл. 22 ЗАНН и се прилага при наличие на установените от специалния закон обективни предпоставки. В производството по издаване и съдебен контрол на мярката не се решава въпросът за вината на водача и не се налага наказанието по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Именно поради това законът определя действието ѝ „до решаване на въпроса за отговорността“, но в рамките на максимален срок.

Уведомяването на собственика и знанието на водача са относими към субективната съставомерност на деянието и следва да бъдат изследвани при решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност. Липсата на уведомяване не заличава извършеното в информационната система прекратяване на регистрацията и не превръща автомобила в регистриран по надлежния ред към момента на проверката. Поради това този факт не опровергава обективната предпоставка за прилагане на ПАМ.

Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълк. дело № 3/2022 г. на ВКС и ВАС не налага различен извод. С него е даден отговор на въпроса дали водачът се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 ЗДвП административно наказание, когато собственикът не е уведомен за служебното прекратяване. Задължителното тълкуване е относно административнонаказателната отговорност и субективния елемент на нарушението. То не разглежда предпоставките за прилагане на принудителна административна мярка и не приравнява мярката на наказание.

Изводът, че материалноправните предпоставки са били налице към момента на издаването на заповедта, не изчерпва съдебната преценка. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция за вече извършено нарушение, а средство за предотвратяването или преустановяването му и за осигуряване безопасността на движението. Поради продължаващото действие на процесната мярка съдът следва да съобрази и настъпилите след издаването на

заповедта нови факти от значение за делото по чл. 142, ал. 2 АПК и да провери дали административната принуда продължава да изпълнява установената в закона цел.

В случая още на следващия ден след проверката е сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност“, а регистрацията на автомобила е възстановена служебно на 29.04.2026 г. Тези обстоятелства не заличават управлението на нерегистрирано превозно средство на 28.04.2026 г. и не засягат самостоятелното решаване на въпроса за административнонаказателната отговорност. Те обаче премахват конкретното противоправно състояние, чието преустановяване и предотвратяване обосновават административната принуда.

Следва да се отчете и че законодателят е предвидил различни правни последици за подобно поведение. При липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ са уредени специални принудителни административни мерки – по чл. 171, т. 1, б. е) ЗДвП спрямо водача и по чл. 171, т. 2, б. в) ЗДвП спрямо самото пътно превозно средство – до отстраняване на нарушението. Отделно от това, при управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред, законът предвижда и административнонаказателна отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, а в определени хипотези подобно поведение може да осъществява и състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от Наказателния кодекс. Наличието на тази многостепенна правна уредба налага принудителните административни мерки да се прилагат с оглед конкретните факти и тяхната превантивна цел, а не механично. Когато противоправното състояние е вече преодоляно и липсва опасност от неговото продължаване, прилагането на мярката по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП губи своята превантивна и преустановителна функция и на практика се превръща в допълнителна санкция за вече извършеното нарушение, което е несъвместимо с правната природа на принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС и други, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. При това положение продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не е насочено към преустановяване или предотвратяване на нарушение, а води до ограничаване на правата на жалбоподателя без да е налице реална необходимост от това.

С оглед на изложеното съдът намира, че продължаващото действие на приложената принудителна административна мярка не съответства на целта на закона. Налице е отменителното основание по чл. 146, т. 5 АПК, поради което оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

В този смисъл е и константната практика на настоящия съдебен състав, обективирана в Решение № 29666 от 24.07.2026 г. по адм. дело № 6891/2026 г., Решение № 26857 от 03.07.2026 г. по адм. дело № 5722/2026 г., Решение № 24172 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4124/2026 г., Решение №

24118 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 5305/2026 г., Решение № 9196 от 09.03.2026 г. по адм. дело № 649/2026 г., Решение № 13436 от 06.04.2026 г. по адм. дело № 2396/2026 г., Решение № 9800 от 12.03.2026 г. по адм. дело № 1095/2026 г., Решение № 24112 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4809/2026 г., Решение № 24104 от 16.06.2026 г. по адм. дело № 4810/2026 г. и Решение № 19488 от 19.05.2026 г. по адм. дело № 3745/2026 г. и др.

Жалбоподателката изрично заявява, че не претендира разноси, поради което такива не следва да се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GРАМ-2181642 от 28.04.2026 г., издадена от инспектор при 09 Районно управление към Столичната дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: